

Opus Christi Salvatoris Mundi
OPUS CHRISTI SALVATORIS MUNDI

Newsletter
Rok 9
Numer 8
Sierpień 2021

MISJONARZE SŁUDZY UBOGICH

Intencja ewangelizacyjna:

Módlmy się za Kościół, aby otrzymał od Ducha Świętego łaskę i siłę do reformowania się
w świetle Ewangelii.

(Intencja powierzona przez Ojca Świętego Światowej Sieci modlitwy za Papieża)

Blask prawdy

Katechizm Kościoła Katolickiego

WYZNANIE WIARY CHRZEŚCIJAŃSKIEJ

SYMBOLE WIARY

192 W ciągu wieków w odpowiedzi na potrzeby różnych epok sformułowano wiele wyznań lub symboli wiary. Są to symbole różnych Kościołów apostoelskich i starożytnych 7, symbol „Quicumque”, nazywany symbolem św. Atanazego, wyznania wiary niektórych synodów i soborów (Tolekańskiego, Laterańskiego, Lyonńskiego, Trydenckiego) lub niektórych papieży, jak „Fides Damasi” czy „Wyznanie wiary Ludu Bożego” Pawła VI (1968).

193 Żaden z symboli powstałych w kolejnych etapach życia Kościoła nie może być traktowany jako przestarzały i zbędny. Pomagają nam one zrozumieć i pogłębić dzisiaj wiarę wyznawaną od początku przez różne kompendia prawd wiary, jakie opracowano. Wśród wszystkich symboli wiary dwa zajmują szczególne miejsce w życiu Kościoła:

194 Symbol Apostolski został nazwany w ten sposób, ponieważ słusznie jest uważany za wierne streszczenie wiary Apostołów. Jest to starożytny symbol chrzcielny Kościoła rzymskiego. Jego wielki autorytet wynika z faktu, że "jest on symbolem, którego strzeże

Kościół rzymski, Kościół, gdzie miał siedzibę Piotr, pierwszy z Apostołów, i dokąd przyniósł wyrażenie wspólnej wiary".

195 Symbol Nicejsko-Konstantynopoliński czerpie wielki autorytet stąd, że jest owocem dwóch pierwszych soborów powszechnych (325 i 381r.). Także dzisiaj jest wspólny wszystkim wielkim Kościołom Wschodu i Zachodu.

196 Nasz wykład wiary zostanie oparty na Symbolu Apostolskim, który w pewnym sensie stanowi "najstarszy katechizm rzymski". Wykład będzie jednak uzupełniony przez liczne odniesienia do Symbolu Nicejsko-Konstantynopolińskiego, często bardziej bezpośredniego i szczegółowego.

197 Jak w dniu naszego chrztu, gdy całe nasze życie zostało powierzone "nakazom tej nauki" (Rz 6, 17), przyjmijmy Symbol naszej wiary, która daje życie. Odmawiać z wiarą Credo, to znaczy wchodzić w komunie z Bogiem Ojcem, Synem i Duchem Świętym, a także z całym Kościołem, który przekazuje nam wiarę i w którym wierzymy:

„Symbol ten jest pieczęcią duchową,
jest rozważaniem naszego serca
i zawsze obecną obroną;
z całą pewnością
jest skarbem naszej duszy”.

Wiadomości, nad którymi warto się zastanowić

KONGREGACJA DOKTRYNY WIARY

LIST

SAMARITANUS BONUS

o opiece nad osobami w krytycznych i końcowych fazach życia

(Rzym 14/07/2020)

Opieka podstawowa: obowiązek nawadniania i odżywiania

Podstawową i niezbywalną zasadą towarzyszenia choremu w stanach krytycznych i/lub terminalnych jest ciągłość wspomagania jego podstawowych funkcji fizjologicznych. W

szczegółności podstawową opieką należną każdemu człowiekowi jest podawanie pożywienia i płynów niezbędnych do utrzymania homeostazy organizmu, w takiej mierze i przez taki czas, w jakich służy to właściwym sobie celom, czyli nawadnianiu i odżywianiu pacjenta.

Gdy dostarczanie składników odżywczych i płynów fizjologicznych nie przynosi żadnej korzyści pacjentowi, ponieważ jego organizm nie jest już w stanie ich wchłonąć czy przyswoić, należy wstrzymać ich podawanie. W ten sposób nie przyspiesza się w sposób niedozwolony śmierci przez odebranie nawodnienia i środków odżywczych istotnych dla funkcji życiowych, ale akceptuje się naturalny przebieg krytycznej bądź śmiertelnej choroby. W przeciwnym razie pozbawienie tych środków stanie się czynem niesprawiedliwym i może być źródłem wielkiego cierpienia dla tych, którzy są mu poddani. Odżywianie i nawadnianie nie są terapią medyczną w odpowiednim tego słowa znaczeniu, ponieważ nie zwalczają przyczyn procesu patologicznego zachodzącego w organizmie pacjenta, ale stanowią formę pielęgnacji należnej osobie pacjenta, pierwotną i niezbywalną opiekę kliniczną i ludzką. Obowiązkowy charakter tej pielęgnacji chorego poprzez odpowiednie nawadnianie i odżywianie może wymagać w niektórych przypadkach zastosowania sztucznych metod[62], pod warunkiem, że nie jest ono szkodliwe dla chorego oraz nie powoduje niedopuszczalnego cierpienia dla pacjenta.

ciąg dalszy nastąpi

W świetle naszego charyzmatu

ZIARNO CHARYZMATU

Tekst opublikowany w roku 1996 z okazji dziesięciolecia

istnienia Misjonarzy Sług Ubogich

ISKRA, KTÓRA ROŚNIE I SIĘ ROZPRZESTRZENIA

Natychmiast zdaję sobie sprawę, że ojciec Giovanni jest także lekarzem, założycielem Przychodni św. Moniki, sieci poradni lekarskich rozsianych w wielu wioskach Wysokiej Kordyliery Andyjskiej (Antabamba, Cotabambas, Colca, Coyllurqui, Progreso, Haquira, itd.), do których okresowo dojeżdża, aby leczyć chorych (wśród nich także trędowatych), szczepić dzieci, uczyć podstaw zapobiegania chorobom, wszystko to jako uzupełnienie swojej pracy duszpasterskiej jako kapłana, zakonnika z Zakonu św. Augustyna. Nawet w nazwie przychodni odkrywam z łatwością synowski hołd oddanego misjonarza augustiańskiego

złożony pełnej poświęcenia matce św. Augustyna, której łzy i modlitwy wyjednały u Boga zdrowie i zbawienie duchowo pogubionego syna.

Dowiaduję się także, że sycylijska prowincja augustianów, do której ojciec Giovanni formalnie należy, wielkodusznie odstąpiła go Prałaturze w Chuquibambilli, na andyjskich wyżynach w pobliżu Cuzco, choć potrzebowała go we Włoszech z uwagi na niedostatek powołań, jaki ją trapił.

Powoli poznaję coraz liczniejsze szczegóły różnorodnej i wytężonej działalności Ojca, który niewiele mówi w słowach, ale wystarczająco przemawia czynami.

(ciąg dalszy nastąpi)

Wiadomości z naszych domów

Misjonarze Służby Ubogich

Miasteczko Chłopców

28 lipca bieżącego roku przeżyliśmy z wielką radością święcenia diakonatu braci Guida (Peruwiańczyka z Cuzco) i Deyvida (z Kolumbii). Nasza radość była naprawdę wyjątkowa, nie tylko z powodu daru dwóch nowych diakonów (Misjonarzy Sług Ubogich) zdążających ku kapłaństwu (co już samo w sobie jest ogromnym darem), lecz także dlatego, że przeżyliśmy tę uroczystość po bardzo trudnym okresie i odczytujemy ją jako czułą pieśczętę ze strony Pana, który zachęca nas, abyśmy patrzyli przed siebie, by z jeszcze większym zaangażowaniem służyć ubogim. Celebracji przewodniczył nasz papieski komisarz bp Juan José Salaverry OP (który w maju otrzymał sakrę biskupią).

Misjonarki Sługi Ubogich

Dom Macierzysty w Cuzco

Bóg pobłogosławił nam przybyciem dwóch nowych mieszkanek naszego Domu Małego Dziecka św. Teresy od Jezusa: jest to niedawno urodzona Milagros, licząca miesiąc życia, oraz dwuletnia Angelika Gabriella, przyjęta do Domu Małego Dziecka na wniosek Oddziału Szczególnej Ochrony. Angelikę z wielkim entuzjazmem powitano w grupie „św. Maria Goretti II”, do której trafiła.

Niech będzie błogosławiony Bóg, który powierzył nam troskę o tak wiele dzieci.

Dziękujemy z serca wszystkim, którzy swoją hojnością umożliwiają naszą posługę.

O Panie, prosimy Cię, abys uczynił Milagros i Angelikę świętymi dziećmi według Serca Twego. Amen.

Misje

Ilo

Pięć lat temu Angel był zdrowym chłopakiem, studiował botanikę na uniwersytecie. W wyniku wypadku stracił pamięć, mowę i jest przykuty do łóżka. Jego mama bardzo ciężko to przeżyła, wpadła w głęboką depresję, ponieważ Angel jest starszym z dwojga dzieci.

Po dokładnych badaniach medycznych diagnoza nadal nie była pewna, a sytuację skomplikowała seria błędów lekarskich, podawano mu także leki psychotropowe. Nie widząc żadnych rezultatów wysiłków medycznych, rodzina postanowiła zawierzyć się Bogu. Mama opowiada, że sytuacja była na tyle rozpaczliwa, że postanowiła porzucić rodzinę i uciec.

W tym okresie, pewnego majowego dnia, spotkała Misjonarki Sługi Ubogich i zaprosiła je do swojego domu, opowiedziała im o swojej sytuacji i zwierzyła się im ze swojej rozpacz. Pamiętała, że jako dziecko uczyła się w szkole zakonnej w Limie i kiedy czegoś potrzebowała, zwracała się zawsze do tamtych sióstr. PO uważnym wysłuchaniu kobiety Misjonarki modliły się z tą rodziną powierzając ją Panu. Wkrótce potem z pomocą sióstr Misjonek Sług Ubogich, synowie kobiety zostali ochrzczeni i otrzymali pierwszą komunię. Od tego momentu stan Angela zaczął się widocznie poprawiać: chodzi, samodzielnie je i choć z trudnością zaczyna mówić, lubi czytać i rysować.

Obecnie w każdy czwartek uczestniczy w adoracji eucharystycznej, na którą przyprowadza go jego tata, odmawia różaniec, śpiewa i uczestniczy w modlitwach na sposób św. Franciszka Marto (powtarza wszystko, co usłyszy). Jego rodzice przygotowują się do sakramentu małżeństwa, oby Bóg zechciał, by jak najszybciej go przyjęli.

Ważne daty w miesiącu sierpniu:

9-20 sierpnia: Misja nadzwyczajna sióstr Misjonek Sług Ubogich w wiosce Haccai Huillcuyo, w departamencie (i diecezji) Cuzco.

Niedziela, 22 sierpnia: Wirtualne rekolekcje powołaniowe dla dziewcząt organizowane przez siostry Misjonarki Sługi Ubogich.

26-28 sierpnia: Misja zwyczajna sióstr Misjonek Sług Ubogich w wioskach Pacca, Ccasacunca, Charuis i Orotea w departamencie (i diecezji) Cuzco.

Piątek, 22 lipca: Wirtualny kurs formacji katechetycznej (po włosku) otwarty dla wszystkich, o godzinie 21.00 na platformie zoom.

23 lipca – 3 września: Misja nadzwyczajna sióstr Misjonek Sług Ubogich w wiosce Phara i Limbani, w departamencie (i diecezji) Puno w Peru.

Niedziela, 29 sierpnia – piątek, 3 września: Rekolekcje (dla mężczyzn) organizowane przez mnichów z opactwa benedyktyńskiego we Flavigny (Francja) w naszym Domu formacyjnym w Ajofrín, w Hiszpanii.

Więcej informacji:

e-mail: missionaricuzco@gmail.com

web: www.msptm.com

Facebook Instagram Youtube

Zadanie misyjne miesiąca:

W miesiącu sierpniu powierzamy waszej modlitwie naszą wspólnotę kontemplacyjną, aby nadal była przykładem modlitwy w sercu Kościoła.

Módlmy się także za wszystkie klasztory, które w milczeniu wspierają naszą posługę misyjną, jako uległe narzędzia w rękach Boga przygotowując drogi łaski w ludzkich sercach.